

ALTER EGO

MARISSA MEYER

Blossom
BOOKS

Lieve lezer,

Voor je ligt een spiksplinternieuw verhaal van Marissa Meyer. Nadat we afgelopen jaar bijna fulltime in haar fantastische sprookjesuniversum hebben doorgebracht, is het misschien even wennen: van sprookjes naar superhelden. Ik was echter na het eerste hoofdstuk verkocht en durf te wedden dat jij dat ook zult zijn. Marissa doet het gewoon weer! Net als in *The Lunar Chronicles* heeft ze in *Alter ego* een geweldige setting gecreëerd met personages die van het papier afspatten. *Alter Ego* is een technicolor wereld vol superhelden en superschurken die vechten tegen elkaar én tegen de dreiging van vergane glorie.

Vanaf de eerste pagina word je meegezogen in Nova's verhaal, maar je loyaliteit aan haar zal op de proef worden gesteld door de hoofdstukken vanuit het perspectief van Adrian. Superheld of superschurk: welke kant kies jij? Ik kan niet wachten om te horen aan welke kant jij staat, laat je het ons weten?

Heel veel leesplezier! Enne, vergeet niet af en toe achterom te kijken als je de metro pakt.

Myrthe Spiteri
Uitgever Blossom Books

Voor Jeffrey, de eerste held in mijn leven.

OOK VAN MARISSA MEYER:

Harteloos

The Lunar Chronicles

#1 Cinder

#2 Scarlet

#3 Cress

#3,5 Levana

#4 Winter

5 Alle sterren (korte verhalen)

IKO

(graphic novel)

Vertel de wereld wat je vindt van #Alterego

Vind de auteur: @marissa_meyer

Vind ons: @blossombooks

NUR 285/JD121701

© MMXVII Nederlandse editie: Blossom Books

© MMXVII Marissa Meyer

Originally published by Feiwel & Friends

Oorspronkelijke titel: Renegades

Nederlandse vertaling: Sandra C. Hessels | Creative Difference

Omslagontwerp: Patrick Collins

Omslagillustratie: Robert M. Ball

Nederlandse omslagbelettering: Studio L.E.O.

Opmaak binnenwerk: Studio L.E.O.

Alle rechten voorbehouden, inclusief het recht van reproductie in zijn geheel of in gedeelten, in welke vorm dan ook.

Wil je ons iets vragen of vertellen? Dat kan! Stuur een mailtje naar info@blossombooks.nl of ga naar blossombooks.nl

LIJST VAN PERSONAGES

DE REBELLEN: HET TEAM VAN SKETCH

SKETCH — Adrian Everhart

Kan zijn schetsen tot leven wekken (illustratiegenese).

MONARCH — Danna Bell

Verandert in een zwerm goud-zwarte monarchvlinders.

RODE MOORDENAAR — Ruby Tucker

Als ze gewond raakt, kristalliseert haar bloed tot een vlijmscherp wapen; haar kenmerkende handwapen is een werphaak gemaakt van een robijn.

ROOKGORDIJN — Oscar Silva

Kan rook en stoom laten verschijnen wanneer hij maar wil.

DE ANARCHISTEN

NACHTMERRIE — Nova Artino

Slaapt nooit en kan anderen met een aanraking in slaap brengen.

DETONATOR — Ingrid Thompson

Creëert explosieven van luchtdeeltjes en kan die met haar wilskracht ontsteken.

PHOBIA — echte naam onbekend

Transformeert zijn lichaam en zeis tot verpersoonlijkingen van diverse angsten.

DE POPPENSPELER — Winston Pratt

Verandert mensen in hersenloze marionetten die hem gehoorzamen.

QUEEN BEE — Honey Harper

Kan alle bijen, hoornaars en wespen laten doen wat ze wil.

CYANIDE — Leroy Flinn

Scheidt zure gifstoffen af die dwars door zijn huid heen naar buiten komen.

DE RAAD VAN REBELLEN

KAPITEIN CHROMIUM — Hugh Everhart

Beschikt over superkrachten en is nagenoeg onoverwinnelijk in een lichamelijke aanval; kan wapens van chroom creëren.

DE BESCHERMHEER — Simon Westwood

Kan zich onzichtbaar maken.

TSUNAMI — Kasumi Hasegawa

Heeft de gave water op te wekken en te manipuleren.

THUNDERBIRD — Tamaya Rae

Schept donder en bliksem; is in staat te vliegen.

BLACKLIGHT — Evander Wade

Creëert en manipuleert licht en donker.

In den beginne waren we allemaal slecht.

Honderden jaren lang werden begaafden geveesd door de rest van de wereld. We werden opgejaagd. Gemarteld. Bespot en onderdrukt. Men geloofde dat we heksen en demonen waren, freaks en walgelijke mismaaksels van de natuur. We werden gestenigd, opgehangen en verbrand, terwijl hele menigten zich verzamelden om toe te kijken met hun priemende blikken, trots dat ze de wereld hadden bevrijd van weer een verschoppeling.

Hun angst was terecht.

Honderden jaren lang. Dat we dat zo lang hebben geslikt.

Ace Anarchy heeft alles veranderd. Hij heeft de machtigste begaafden die hij kon vinden verenigd, en samen zijn deze Anarchisten in opstand gekomen.

Hij begon met de infrastructuur. Overheidsgebouwen werden van hun fundering gerukt. Banken en beursgebouwen verpulverd. Bruggen omver getrokken. Van knooppunten en snelwegen bleef weinig meer over dan een stenen wildernis. Toen het leger straalvliegtuigen stuurde, plukte hij ze als een stel motten uit de lucht. Toen ze tanks stuurden, verpletterde hij ze alsof het colablikjes waren.

Daarna joeg hij de mensen op die hem in de steek hadden gelaten. Die hen allemaal in de kou hadden laten staan.

Hele regeringen stortten in. Ordehandhavingsdiensten verdwenen. Die

chique bureaucraten die hun machtige, invloedrijke positie gewoonweg hadden gekocht... Binnen enkele weken waren ze allemaal dood.

De Anarchisten maalden er nauwelijks om wat er in de plaats zou komen van de oude wereld die tot puin werd gereduceerd. Ze wilden verandering en die kregen ze. Algauw verrezen er diverse bendes vanuit de as van de maatschappij, stuk voor stuk uit op hun eigen deel van de macht. Het duurde niet lang voordat de invloed van Ace Anarchy zich over de gehele wereld verspreidde. Voor het eerst in de geschiedenis verenigden de begaafden zich – sommige uit pure haat en wraakzucht, andere met de wanhopige wens geaccepteerd te worden. Ze eisten een eerlijke behandeling, mensenrechten en wettelijke bescherming, en in sommige landen gaven de in paniek geraakte overheden daar zo snel mogelijk aan toe.

In andere landen sloeg de opstand om in geweld en het geweld eindigde in anarchie.

Chaos vulde het gat dat de beschaving achterliet. Handel en productie vielen stil. Burgeroorlogen braken uit op elk werelddeel. Gatlon City werd grotendeels afgesloten van de rest van de wereld, en de heersende angst en het wantrouwen zouden nog twintig jaar lang de boventoon voeren.

Ze noemen die periode het Anarchistische Tijdperk.

Terugkijkend op die tijd heeft iedereen het over de Anarchisten en de andere bendes alsof zij het ergste waren van die twintig jaar, maar dat waren ze niet. Ja, iedereen was als de dood voor ze, maar ze lieten je over het algemeen met rust zolang je betaalde wanneer dat moest en niet voor problemen zorgde.

Maar de ménsen. De gewóne mensen. Die waren nog veel erger. Zonder wetten en regelgeving was het ieder voor zich: man, vrouw en kind. Aan misdaden zaten geen onaangename gevolgen verbonden – je kon nergens naartoe als je werd beroofd of in elkaar geslagen. Geen politie. Geen gevangnissen. Geen officiële, althans. Buren stalen van elkaar. Winkels werden geplunderd, voorraden gehamsterd, en kinderen bleven achter op straat om te verhongeren. Het werd een strijd van sterk tegen zwak, en wat blijkt: de sterkeren zijn over het algemeen nogal asociaal.

Op dergelijke momenten verliest de mensheid alle hoop. Met niemand om naar op te kijken, niemand om in te geloven, werden we allemaal ratten op zoek naar restjes in het riool.

Misschien was Ace inderdaad een slechterik. Misschien was hij wel een visionair.

Misschien is er weinig verschil.

Hoe het ook zij, de bendes heersten twintig jaar lang over Gatlon City terwijl misdaad en corruptie zich even snel door de stad verspreidden als rioolwater uit een verstopte buis omhoogkomt. Het Anarchistische Tijdperk had met gemak nog twintig jaar kunnen duren. Zo niet vijftig. Of een eeuwigheid.

Maar opeens, schijnbaar van de ene op de andere dag, was er... hoop.

Een sprankelende, felle flits van hoop, gehuld in capes en maskers.

En met die hoop kwam de blijdschap. Al onze problemen zouden worden opgelost, het recht zou zegevieren, onze tegenstanders zouden bestraft worden, en intussen zouden ook mensen die door rood licht liepen nog even ernstig worden toegesproken.

Een warme, veelbelovende hoop, die de gewone mensen aanspoorde om binnen te blijven waar het veilig was terwijl zij alles herstelden. Maak je niet druk, je hoeft zelf niets te doen. Jullie hebben het al zwaar genoeg met al dat verstoppen en klagen en het door de vingers zien van je eigen gedrag. Neem een dagje vrij. Wij zijn superhelden. Wij regelen het wel.

Die hoop had een naam. Ze noemden zich de Rebellen.

Proloog

Nova verzamelde al wekenlang injectiespuiten uit het steegje achter het appartementencomplex. Ze wist dat haar ouders ze zouden afpakken als ze erachter kwamen en daarom had ze ze verstopt in een oude schoenendoos, samen met een verzameling schroefjes, kabelbinders, koperen kabels, bolletjes watten en allerlei andere dingen die volgens haar wel eens van pas konden komen bij haar uitvindingen. Ze was zes, bijna zeven jaar oud, en was zich er nu al terdege van bewust hoe belangrijk het was om vindingrijk en zuinig te zijn. Ze kon immers geen boodschappenlijstje maken en haar vader vragen om alles in de winkel te gaan halen.

De naalden zouden van pas komen. Dat had ze meteen al geweten.

Ze bevestigde een dun plastic slangetje aan een van de spuiten en stak het andere uiteinde in een glas dat ze in de wasbak van de badkamer had gevuld met water. Ze trok de plunjer omhoog en zoog water op via het slangetje. Met het puntje van haar tong uit haar mond – door het gat waar ze haar eerste tand onlangs was kwijtgeraakt – pakte ze een tweede injectiespuit en die maakte ze vast aan de andere kant van het slangetje. Daarna zocht ze in haar gereedschapskist naar een stuk ijzerdraad dat lang genoeg was om het geheel vast te maken aan het katrolsysteem dat ze op het dak van haar poppenhuis had gebouwd.

Ze was er de hele dag mee bezig geweest, maar nu was ze klaar om het te testen.

Ze zette een paar poppenhuismeubels op de vloer van het liftje, pakte de spuit en drukte de plunjer weer in. Water werd door het slangetje gestuwd, duwde de andere plunjer omhoog en het ingewikkelde katrolsysteem kwam in beweging.

De lift bewoog omhoog.

Met een grijns leunde Nova naar achteren. 'Een hydraulisch aangedreven lift. Gelukt!'

Een huiltje uit de kamer naast haar verstoorde het moment, maar werd meteen gevolgd door haar moeders geruststellende stem. Nova keek op naar haar gesloten slaapkamerdeur. Evie was alweer ziek. Het leek wel alsof ze de laatste tijd permanent koorts had, en ze hadden al dagenlang geen medicijnen meer voor haar in huis. Oom Alec zou meer moeten brengen, maar het kon nog uren duren voor hij er was.

Toen Nova haar vader aan oom Alec had horen vragen of hij misschien wat kinder-ibuprofen kon vinden tegen de koorts van de baby, was zij van plan geweest te vragen naar nog wat van die winegums met fruitsmaak die hij haar vorig jaar voor haar verjaardag had gegeven, of misschien wel een pakje oplaadbare batterijen.

Ze zou een hoop kunnen doen met oplaadbare batterijen.

Maar papa had haar verzoek waarschijnlijk al in haar ogen gezien en hij had haar een blik geschonken die haar het zwijgen oplegde. Nova had niet goed geweten wat dat betekende. Oom Alec was altijd gul voor hen geweest – hij bracht voedsel en kleren en soms zelfs speelgoed mee van zijn wekelijkse buit – maar haar ouders wilden hem nooit om iets speciaals vragen, hoe hard ze het ook nodig hadden. Als ze al iets specifieks wilden, gingen ze naar de markt en namen ruilmiddelen mee. Meestal de voorwerpen die haar vader maakte.

De vorige keer dat haar vader naar de markt was gegaan, was hij teruggekeerd met een zak vol wasbare luiers voor Evie en een lelijke schram boven zijn oog. Haar moeder had de snee zelf gehecht. Nova had toegekeken, gefascineerd bij de ontdekking dat het precies zo ging als die keer dat moeder haar beer Dolly had gerepareerd toen haar naad was opengebarsten.

Nova keek weer naar het hydraulische systeem. De lift hing net iets onder de eerste verdieping van het poppenhuis. Als ze de capaciteit van de spuit nou kon vergroten, of een aanpassing kon doen aan het hefboommechanisme...

Aan de andere kant van haar deur hield het gehuil maar niet op. De vloer kraakte nu haar ouders elkaar afwisselden en door het appartement ijsbeerden in hun pogingen Evie te kalmeren.

De burens zouden binnenkort komen klagen.

Zuchtend legde Nova de spuit neer en stond op.

Papa stond in de voorkamer met Evie in zijn armen. Hij wiegde haar en probeerde een koel washandje op haar warme voorhoofd te leggen, maar daarvan ging ze alleen maar harder huilen en ze probeerde het weg te duwen. Door de deuropening naar de kleine keuken zag Nova haar moeder de keukenkastjes doorzoeken terwijl ze iets mompelde over appelsap dat op de verkeerde plek stond, al wisten ze allemaal dat er geen appelsap was.

‘Zal ik helpen?’ vroeg Nova.

Papa draaide zich naar haar om, een donkere blik van bezorgdheid in zijn ogen. Evie schreeuwde nog harder nu hij twee hele tellen vergat haar op en neer te bewegen.

‘Het spijt me, Nova,’ zei hij, terwijl hij Evie opnieuw wiegde. ‘Het is niet eerlijk om dit van je te vragen... maar als ze nog even een uurtje of twee langer kan slapen... de rust zal haar goed doen, en tegen die tijd is Alec er misschien.’

‘Ik vind het niet erg,’ zei Nova, haar handen uitstekend naar de baby. ‘Het is zo gebeurd.’

Papa fronste. Soms had Nova het gevoel dat hij haar gawe afkeurde, al begreep ze niet waarom. Het enige wat ze er ooit mee had gedaan was meer rust in huis brengen.

Hij hurkte en legde Evie in Nova’s armen, waarbij hij erop lette dat ze haar stevig genoeg vasthad. Evie werd steeds zwaarder – ze was allang niet meer de kleine baby van nog geen jaar geleden. Ze had mollige dijbeentjes

en rondmaaiende armen. Ze zou nu elke dag haar eerste stapjes kunnen zetten, zeiden haar ouders steeds.

Nova ging op de matras in de hoek van de kamer zitten en liet haar vingers door Evies zachte babykrullen glijden. Evie was helemaal over haar toeren, en er rolden dikke tranen over haar bolle wangen omlaag. Ze was zo koortsig dat het was alsof Nova een klein oventje vasthield.

Nova liet zich in de opengeslagen dekens en kussens zakken en wreef met haar duim over de wang van haar zusje om een van de warme tranen weg te vegen. Ze liet haar gave door zich heen stromen. Een eenvoudige, rustig golvende straling.

Het gehuil hield op.

Evies oogjes zakten dicht, haar oogleden werden zwaar. Haar mondje zakte open in een trillende O.

Zo simpel was het. Ze lag te slapen.

Nova keek op en zag haar vaders schouders zakken van opluchting. Mama verscheen verrast en nieuwsgierig in de deuropening, tot ze Nova met de baby tegen zich aan gedrukt zag zitten.

‘Dit vind ik het allerfijnst,’ fluisterde Nova tegen hen. ‘Als ze zo zacht en knuffelig is, en... stil.’

Mama keek haar liefdevol aan. ‘Dank je, Nova. Misschien voelt ze zich wat beter als ze weer wakker wordt.’

‘En nu hoeven we tenminste niet op zoek naar andere woonruimte,’ mompelde papa. ‘Charlie heeft mensen voor wel minder dan een huilende baby op straat gezet.’

Mama schudde haar hoofd. ‘Hij zal zich de woede van je broer vast niet op z'n hals durven halen.’

‘Ik weet niet.’ Papa fronste. ‘Ik heb geen idee waartoe men tegenwoordig wel of niet in staat is. En bovendien... ik wil niet nog verder bij Alec in de schuld staan dan nu al het geval is.’

Mama liep terug naar de keuken om de blikjes en dozen op te bergen die ze over het linoleum had verspreid, terwijl papa zich op een stoel liet zakken bij de enige tafel in de hele flat. Nova zag hem eventjes zijn slaap

masseren voor hij zijn schouders rechtte en aan een of ander nieuw project begon. Nova wist niet goed wat hij aan het maken was, maar ze genoot ervan om toe te kijken. Zijn gave was zó veel interessanter dan de hare – de manier waarop hij draden van energie uit de lucht wist te trekken en die kon buigen en vormen als goudkleurig filigraan.

Het was schitterend om te zien. Fascinerend, zelfs – de gloeiende draden die uit het niets verschenen en de lucht in de flat deden zoemen, waarna ze stilvielen en donkerder kleurden terwijl haar vader ze liet verharderen tot een tastbare vorm.

‘Wat ben je aan het maken, papa?’

Hij keek naar haar en er viel een schaduw over zijn gezicht, ook al glimlachte hij. ‘Dat weet ik nog niet zo goed,’ zei hij, terwijl zijn vingers over het delicate metaalwerk gleden. ‘Iets... iets waarvan ik hoop dat het een deel van de schade die ik in deze wereld heb aangericht kan herstellen.’

Hij zuchtte, een bedrukt geluid, dat Nova deed fronsen. Ze wist dat er dingen waren waarover haar ouders niet met haar spraken, dingen waar- tegen ze haar wilden beschermen, en dat vond ze vreselijk. Soms ving ze gesprekken tussen hen op, woorden die in de late uren van de nacht werden uitgesproken, als ze dachten dat zij sliep. Ze fluisterden over instortende gebouwen en hele buurten die werden platgebrand. Ze mompelden over een machtsstrijd en dat er nergens meer een veilige plek leek te bestaan, dat ze misschien de stad wel wilden ontvluchten, maar dat het geweld nu de hele wereld in zijn greep leek te houden en bovendien... waar moesten ze naartoe?

Nog geen week geleden had Nova haar moeder horen zeggen: ‘Ze zullen ons allemaal vernietigen als niemand hen tegenhoudt...’

Nova had haar daarnaar willen vragen, maar ze wist dat ze alleen maar vage antwoorden en bedroefde glimlachjes zou krijgen, plus de medede- ling dat zij zich daar niet druk om hoefde te maken.

‘Papa?’ begon ze opnieuw, nadat ze hem een tijdje had zien werken. ‘Komt alles wel weer goed met ons?’

Een sprankje koperkleurige energie sputterde en viel uiteen in de lucht.

Haar vader keek haar ontzet aan. ‘Natuurlijk, lieve schat. Alles komt weer helemaal goed.’

‘Waarom kijk je dan altijd zo bezorgd?’

Hij legde zijn werk neer en leunde naar achteren op zijn stoel. Eventjes dacht ze dat hij op het punt stond om in tranen uit te barsten, maar toen knipperde hij en was de blik verdwenen.

‘Luister, Nova,’ zei hij en hij stond van zijn stoel op en hurkte vlak voor haar neer. ‘Er lopen heel wat gevaarlijke mensen rond op deze wereld. Maar er zijn ook heel veel goede mensen. Dappere mensen. Dat mogen we niet vergeten, hoe erg het ook wordt. Zolang er helden zijn op de wereld, is er ook de hoop dat het morgen misschien beter zal zijn.’

‘De Rebellen,’ fluisterde ze, met een zweem van ontzag in haar stem.

Er gleed een vluchtige glimlach over haar vaders gezicht. ‘De Rebellen,’ beaamde hij.

Nova drukte haar wang tegen Evies zachte krullen. De Rebellen leken de laatste tijd inderdaad iedereen te helpen. Een van hen was achter een overvaller aan gegaan die mevrouw Ogilvies handtas probeerde te stelen, en ze had gehoord dat een groep Rebellen had ingebroken in een van de voorraadpanden van de bendes en al het eten naar een particulier kinder-tehuis had gebracht.

‘En zij zullen ons helpen?’ vroeg ze. ‘Misschien kunnen we hun dan de volgende keer om medicijnen vragen.’

Haar vader schudde zijn hoofd. ‘Zulk soort hulp hebben wij lang niet zo hard nodig als andere mensen in deze stad.’

Nova fronste opnieuw. Ze kon zich niet voorstellen dat iemand zulk soort hulp harder nodig had dan zij.

‘Maar,’ zei haar vader, ‘als we hen nodig hebben... écht nodig hebben, dan zijn ze er, goed?’ Hij slikte en klonk eerder hoopvol dan overtuigd toen hij daar nog aan toevoegde: ‘Zij zullen ons beschermen.’

Nova twijfelde er niet aan. Het waren superhelden. Zij waren de goeieriken. Dat wist iedereen.

Ze keek naar Evies mollige vingertjes en begon haar knokkeltjes te tellen

terwijl ze in gedachten alle verhalen doornam die ze had gehoord. Rebellen die een chauffeur uit een over de kop geslagen truck hadden gehaald. Rebellen die een vuurgevecht in een winkelgebied in de buurt hadden stilgelegd. Rebellen die een kind hadden gered dat in de Harrowbaai was gevallen.

Ze boden overal een helpende hand en wisten altijd op precies het juiste moment op te duiken. Daar stonden ze om bekend.

Misschien, dacht ze toen haar vader weer verderging met zijn werk, misschien wachtten ze wel het juiste moment af om naar hen toe te komen en ook hen te helpen.

Haar blik rustte wat langer op haar vaders handen. Ze zag hoe ze vormden, modelleerden en nog meer draden energie uit de lucht sponnen.

Nova's eigen oogleden zakten ook al dicht.

Zelfs in haar dromen zag ze de handen van haar vader nog, alleen trok hij nu vallende sterren uit de hemel, die hij als stralende gouden kralen aaneenreeg...

Er klapte een deur dicht.

Nova schrok wakker. Evie snoof en rolde uit haar armen.

Slaperig en gedesoriënteerd kwam Nova overeind en schudde met haar arm, die verdoofd was geraakt onder Evies hoofd. De schaduwen in de kamer vielen nu anders. Ze hoorde lage stemmen in de gang. Papa, die erg gespannen klonk. Haar moeder die 'alsjeblieft, alsjeblieft' mompelde.

Ze duwde de deken waarmee iemand haar had toegedekt van zich af en legde hem over Evie heen. Vervolgens sloop ze langs de tafel, waar een elegante, koperkleurige armband was blijven liggen, met een lege plek in het filigraan waar nog een edelsteen in gezet moest worden.

Toen ze bij de voordeur kwam, draaide ze de deurknop zo langzaam mogelijk om en ze trok de deur net ver genoeg open om door de kier de slecht verlichte gang in te kunnen gluren.

Er stond een man op de overloop met stoppels op zijn kin en licht haar in een steile paardenstaart. Hij droeg een dikke jas, ook al was het buiten helemaal niet koud.

In zijn hand hield hij een pistool.

Zijn onverschillige blik schoot in Nova's richting en ze trok zich terug, maar zijn aandacht gleed alweer naar haar vader alsof hij haar niet eens had opgemerkt.

'Het is een vergissing,' zei papa. Hij was tussen de man en Nova's moeder in gaan staan. 'Ik ga wel met hem praten. Ik weet zeker dat ik kan uitleggen...'

'Er is geen sprake van een vergissing,' zei de man, met een kil en zwaar stemgeluid. 'U hebt zijn vertrouwen beschaamd, meneer Artino. Daar houdt hij niet van.'

'Alsjeblieft,' zei haar moeder. 'Er zijn hier kinderen. Alsjeblieft, heb genade.'

Hij hield zijn hoofd schuin en zijn blik gleed van de een naar de ander.

Nova's maag verkrampde van angst.

'Ik ga met hem praten,' herhaalde papa. 'We hebben niets misdaan. Ik ben trouw, dat zweer ik. Dat ben ik altijd al geweest. En mijn gezin... Alsjeblieft, laat mijn gezin met rust.'

Een ogenblik lang leek het bijna alsof de man zou glimlachen, maar dat was zo weer voorbij. 'Mijn opdracht was glashelder. Het is niet aan mij om vragen te stellen... of genade te tonen.'

Haar vader deed een stap naar achteren. 'Tala, neem de meisjes mee. Nú.'

'David...' jammerde haar moeder terwijl ze zich naar de voordeur toe draaide.

Ze had nog maar nauwelijks een stap gezet of de vreemdeling bracht zijn arm omhoog.

Er klonk een schot.

Nova hapte naar lucht. Bloed spoot in een boog op de grond, een paar druppels ervan raakten haar voorhoofd. Ze staaarde voor zich uit, niet

in staat zich te bewegen. Papa schreeuwde en greep zijn vrouw vast. Hij draaide haar rond in zijn armen. Hij stond te trillen met haar hijgende en naar adem snakkende moeder in zijn armen.

‘Geen overlevenden,’ zei de man heel kalm en zacht. ‘Dat zijn mijn orders, meneer Artino. U hebt dit slechts aan uzelf te danken.’

Nova’s vader zag haar staan aan de andere kant van de deur. Zijn ogen werden meteen groot van paniek. ‘Nova. Vlu...’

Een tweede schot.

Deze keer was het Nova die schreeuwde. Haar vader zakte over haar moeders lichaam heen in elkaar, zo dichtbij dat ze hen allebei had kunnen aanraken als ze haar hand had uitgestoken.

Ze draaide zich om en strompelde het appartement in. Langs de keuken naar haar slaapkamer. Ze smeed de deur dicht en trok haar kast open. Ze klom over de boeken en het gereedschap en de dozen heen waarmee de vloer van de kast bezaaid lag. Daarna trok ze de deur dicht en maakte ze zich klein in een hoekje, snakkend naar adem. Elke keer als ze haar ogen sloot, zag ze dat beeld van haar ouders voor zich, dat nu in haar geheugen gegrift stond. Te laat bedacht ze dat ze naar de brandtrap had moeten vluchten. Te laat.

Te laat dacht ze...

Aan Evie.

Ze had Evie achtergelaten.

Evie!

Een huiverende hap naar lucht ging gepaard met een angstkreet, al probeerde ze allebei nog in te slikken. Haar hand raakte de kastdeur al en ze deed een poging te bedenken hoe snel ze naar de woonkamer en weer terug kon hollen en of het haar zou lukken de baby te halen zonder dat ze gezien werd...

De voordeur kraakte en ze bleef als verlamd zitten.

Ze trok haar hand terug en drukte die tegen haar mond.

Misschien zou hij Evie niet zien liggen. Misschien zou ze doorslapen.

Ze luisterde naar de langzame, zware voetstappen. De krakende vloerplanken.

Nova beefde nu zo hard dat ze bang was dat haar klapperende botten haar schuilplek zouden verraden. Ze wist echter ook dat het niets uitmaakte.

Het was een kleine flat zonder andere uitweg.

‘De Rebellen komen,’ fluisterde ze, haar stem nauwelijks meer dan een zucht in het donker. De woorden kwamen ongevraagd in haar op, maar ze waren er. Het was iets tastbaars. Iets waaraan ze zich kon vastklampen.

Pang.

Het bloed van haar moeder op de deur.

Ze mompelde: ‘De Rebellen komen...’

Een waarheid die was geïnspireerd door talloze nieuwsberichten op de radio. Een zekerheid, bijeengeraapt uit de verhalen van roddelende burens.

Ze kwamen altijd.

Pang.

Haar vaders lichaam dat in de gang ineenzakte.

Nova kneep haar ogen dicht terwijl de hete tranen over haar wangen rolden. ‘De Rebellen... de Rebellen komen.’

Evies schelle huilte klonk vanuit de woonkamer.

Nova’s ogen schoten meteen open. Een snik klauwde aan de binnenkant van haar keel, en ze kreeg de woorden niet langer uit haar mond.

Alsjeblieft. Alsjeblieft, laat ze komen...

Een derde pistoolschot.

De adem in Nova’s longen stokte.

Haar hele wereld viel stil. Haar gedachten waren blanco.

Ze zonk in elkaar tussen de rommel op de vloer van haar kast.

Evie was opgehouden met huilen.

Evie was stil.

Ergens in de verte hoorde ze de man door het appartement bewegen, de kastjes controleren en achter deuren kijken. Langzaam. Systematisch.

Tegen de tijd dat hij haar vond, was Nova opgehouden met beven. Ze

was niet in staat nog iets te voelen. Ze kon niet meer nadenken. De woorden echoden nog door haar hoofd, maar ze hadden alle betekenis verloren.

De Rebellen... de Rebellen zullen komen...

In het felle licht van haar slaapkamer sloeg Nova haar ogen op. De man stond over haar heen gebogen. Hij had bloed op zijn shirt. Later zou ze zich het complete gebrek aan spijt, verontschuldiging en wroeging herinneren.

Er was niets van dit alles toen hij het pistool omhoogbracht.

Het metaal drukte tegen haar voorhoofd op de plek waar haar moeders bloed inmiddels koel aanvoelde.

Nova stak haar hand omhoog, pakte zijn pols vast en liet haar gave de vrije loop – met meer kracht dan ooit tevoren.

De mond van de man zakte open. Zijn ogen werden dof en rolden naar achteren in hun kassen. Hij viel achterover, landde met een luide klap op de vloer van haar slaapkamer en verbrijzelde haar poppenhuis onder zijn gewicht. Het hele gebouw leek te trillen van de val.

Enkele seconden later vulde een diepe, vredige ademhaling de flat.

Nova's longen functioneerden weer. Lucht gleed door haar keel, zij het trillend. In. En uit.

Ze dwong zich overeind te komen en de tranen en het snot van haar gezicht te vegen.

Ze pakte het pistool op, al voelde het vreemd en zwaar in haar hand, en legde haar vinger op de trekker.

Ze deed een stap naar voren en greep met een hand de deurpost vast toen ze haar schuilplaats in de kast verliet. Ze wist niet goed waar ze moest richten. Op zijn hoofd. Zijn borst. Zijn buik.

Ze besloot zijn hart te nemen en ging zo dichtbij staan dat ze zijn shirt tegen haar blote tenen voelde.

Pang. Haar moeder was dood.

Pang. Haar vader.

Pang. Evie...

De Rebellen waren niet gekomen.

Ze zouden ook niet komen.

‘Haal de trekker over,’ fluisterde ze in de lege kamer. ‘Haal de trekker over, Nova.’

Maar ze deed het niet.

‘Haal de trekker over.’

Ze kon het niet.

Minuten of misschien pas uren later trof haar oom haar aan. Ze stond nog steeds over de slapende gedaante van de vreemdeling gebogen en beval zichzelf de trekker over te halen. Ze hoorde de schoten steeds opnieuw, elke keer als ze het waagde haar ogen te sluiten.

‘Nova?’ Een plastic tas viel op de grond en het medicijnpotje dat erin zat rolde een eindje door. Nova schrok en richtte het wapen op hem.

Oom Alec vertrok geen spier toen hij vlak voor haar neerhurkte. Hij had zijn gewone kleding aan, het zwart-gouden uniform, zijn donkere ogen nauwelijks zichtbaar door de koperkleurige helm die het grootste gedeelte van zijn gezicht bedekte. ‘Nova... Je ouders... Je zusje...’ Hij keek omlaag en stak zijn hand uit naar het pistool. Nova verzette zich niet toen hij het van haar overnam. Hij draaide zich om naar de man. ‘Ik heb altijd al gedacht dat je misschien een van ons zou zijn, maar je vader wilde me niet vertellen wat je precies kon...’

Weer keek hij Nova aan. Ze zag medelijden, en misschien zelfs bewondering in zijn ogen.

Die blik was genoeg om te zorgen dat ze instortte en ze wierp zich in zijn armen. ‘Oom Alec,’ jammerde ze, snikkend tegen zijn borst aan. ‘Hij heeft ze doodgeschoten... hij... hij heeft...’

Hij tilde haar op en drukte haar tegen zich aan. ‘Ik weet het,’ mompelde hij in haar haar. ‘Ik weet het, lief, gevaarlijk kind. Maar je bent nu veilig. Ik zal je beschermen.’

Ze hoorde hem amper met al het lawaai in haar hoofd. De chaos die vanbinnen tegen haar schedel aan drukte. *Pang-pang-pang.*

‘Maar je mag me geen Alec meer noemen. Niet in de buitenwereld. Is dat goed, kleine nachtmerrie van me?’ Hij streek haar haar glad. De kolf

van het pistool stootte tegen haar oor. 'De wereld kent me als Ace. Begrijp je dat? Oom Ace.'

Maar ze luisterde niet. En misschien wist hij dat wel.

Terwijl zij nog altijd huilde drukte hij haar stevig tegen zich aan, richtte het pistool op de slapende man en schoot.

Een

TIEN JAAR LATER

De straten in het centrum van Gatlon City waren volgestroomd met nepsuperhelden.

Kinderen renden druk schreeuwend rond in oranje capes, zwaaiden met sterretjes van het merk Blacklight boven hun hoofd of schoten naar elkaar met Tsunamiwaterpistolen. Volwassen mannen hadden zich in een blauwe legging gehesen en schouderstukken op hun lijf geleverd in een imitatie van Kapitein Chromiums harnas, en proostten met elkaar op de met touw afgezette terrasjes langs de hoofdstraat. Genderverwisseling was ook populair dit jaar: talloze vrouwen droegen gewaagde varianten van de herkenbare bodysuit van de Beschermheer en er waren een hoop mannen die een goedkope namaakversie van Thunderbirds zwarte vleugels op hun rug hadden.

O, wat had Nova toch een bloedhekel aan de Rebellenparade.

De venters op straat waren geen haar beter. Ze verkochten werkelijk alles, van afgezaagde lichtgevende staven tot kleine pluchen versies van het beroemde Rebellen-vijftal. Zelfs de foodtrucks lieten zich meeslepen door het thema van de dag, met hun gefrituurde Kapitein Chromium-pannenkoekjes en Tsunami-vis-met-friet-mandjes. Op een van de borden stond zelfs FAVORIETE KIPHAPJES VAN DE BESCHERMHEER – KOM ZE NU HALEN VOOR ZE VERDWENEN ZIJN!

Als Nova al trek had gehad, zou de eetlust haar ondertussen wel vergaan zijn.

Een luid gejuich steeg op uit het publiek en het kabaal van een fanfare was door alle herrie heen te horen. Trompetten en trommels en het ritmische stampvoeten van honderden synchroon wandelende muzikanten klonk door de straten. De muziek werd steeds luider en kwam dichterbij. Boven haar hoofd gingen kanonnen af die confetti lieten neerregenen op het publiek. De kinderen gingen uit hun dak. De volwassenen gedroegen zich niet heel anders.

Nova schudde haar hoofd, licht teleurgesteld in de mensheid. Ze stond achteraan in de menigte, waar ze maar weinig van de stoet kon zien, maar dat vond ze prima. Ze had haar armen defensief over elkaar geslagen. Haar vingers tikten in een ongeduldig ritme tegen haar elleboog. Het voelde alsof ze hier al een eeuwigheid stond.

Het gejuich sloeg opeens om in een luidkeels, uitbundig boegeroep, wat maar één ding kon betekenen. De eerste praalwagens waren in beeld gekomen.

Traditiegetrouw reden de wagens met de slechteriken voorop om het publiek flink op te zwepen en iedereen erop te wijzen wat ze hier aan het vieren waren. Vandaag was het negen jaar geleden dat de Slag om Gatlon had plaatsgevonden, waarbij de Rebellen tegen de Anarchisten en alle andere bendes hadden gevochten in een bloederige strijd die was geëindigd met tientallen doden aan beide kanten.

De Rebellen hadden uiteraard gewonnen. Ace' revolutionairen waren verslagen en de paar slechteriken die die dag niet om het leven waren gekomen, hadden zich teruggetrokken in een schuilplaats of de stad helemaal verlaten.

En Ace...

Ace Anarchy was omgekomen bij de explosie die de kathedraal waarin hij woonde voor de helft met de grond gelijk had gemaakt.

Die dag luidde officieel het einde van het Anarchistische Tijdperk in, en het begin van de heerschappij van de Raad.

Ze noemden het de Dag van de Overwinning.

Nova keek op en zag een enorme ballon, die bijna net zo breed was als

de hele straat, tussen de hoge gebouwen door zweven. Het was een stripfiguurachtige kopie van Kernkop, een van Ace' naaste bondgenoten tot de Rebellen hem bijna vijftien jaar geleden hadden gedood. Nova had hem niet persoonlijk gekend, maar voelde toch een lichte ergenis toen ze de ballonversie van hem zag – het opgeblazen hoofd en het groteske, vervormde gezicht.

De menigte lachte en lachte.

De kleine zender in haar oor maakte een knetterend geluid.

'Daar gaan we dan,' hoorde ze Ingrids stem, spottend en humorloos.

'Laat ze maar lachen,' antwoordde Phobia. 'Dat zullen ze niet lang blijven doen. Nachtmerrie, heb je je positie ingenomen?'

'Roger,' zei Nova, opletend dat ze haar lippen zo min mogelijk bewoog, al kon ze zich niet voorstellen dat er iemand in deze menigte op haar lette. 'Ik moet alleen even weten op welk dak je me wilt hebben.'

'De Raad heeft het pakhuis nog niet verlaten,' zei Phobia. 'Ik zal je inseinen zodra dat gebeurd is.'

Nova keek naar de overkant van de straat, naar het raam op de tweede verdieping van een kantoorgebouw waar ze Ingrid – of Detonator, zoals ze bekendstond bij het publiek – nog net door de jaloezieën heen zag gluren.

Het publiek hervatte het boegeroep, nu nog enthousiaster dan daarvoor. Boven de hoofden van de toeschouwers ving Nova een glimp op van een zeer uitgebreide praalwagen. Er stond een miniatuurversie van de skyline van Gatlon op en tussen de gebouwen stonden acteurs met overdreven gestileerde kostuums, die op sommigen van de bekendste leden van Ace' bende moesten lijken. Nova herkende Rat en Hellevuur, die beiden door de Rebellen waren gedood, maar voor ze namens hen beledigd kon zijn, zag ze een donkere gedaante boven op de wagen staan. Een verrast lachje ontglimpte haar, waardoor een deel van de spanning die zich die ochtend had opgebouwd wegebde.

'Phobia,' zei ze, 'wist je dat ze jou dit jaar ook bij de slechteriken op de wagen zouden zetten?'

Door haar oortje heen hoorde ze een gesis. 'We zijn hier niet om de stoet

te bewonderen, Nachtmerrie.'

'Maak je maar geen zorgen. Je ziet er goed uit daarboven,' zei ze met een blik op de acteur. Hij had een lange, zwarte mantel aan en droeg een grote plastic zeis met een stel rubberen slangen aan het handvat vastgelijmd. Maar toen hij zijn mantel opensloeg was hij niet gehuld in schaduwen, maar toonde de acteur een bleek, mager lijf met niets anders dan een limoengroene zwembroek aan.

Het publiek ging uit zijn dak. Zelfs in Nova's wang trok een spiertje omhoog. 'Ze hebben misschien enkele creatieve vrijheden genomen.'

'Ik geloof dat ik deze versie leuker vind,' zei Ingrid proestend, die vanuit het raam naar de optocht keek.

'Het is in elk geval angstaanjagend,' stemde Nova in.

Phobia zei niets.

'Is dat...?' begon Ingrid. 'O, slaghoedjes en granaatscherven, ze hebben dit jaar een Queen Bee.'

Nova keek weer op. Eerst stond de actrice nog uit het zicht aan de andere kant van de gebouwen, maar toen ze in beeld kwam schoten Nova's wenkbrauwen omhoog. De blonde pruik van de vrouw was tweemaal zo hoog als haar hele hoofd en de zwart-gele jurk vol lovertjes, die glinsterden in het namiddaglicht, had niet protseriger gekund. Er liep zwarte mascara over haar wangen en ze drukte een grote, pluchen hommelt tegen haar borst terwijl ze jammerde over de onrechtvaardige manier waarop haar kleine honingmakertjes werden behandeld.

'Wauw,' zei Nova. 'Dat is niet eens een heel slechte imitatie.'

'Ik kan niet wachten om Honey dit te vertellen,' zei Ingrid. 'We zouden het eigenlijk moeten filmen.'

Nova's blik schoot voor zo onderhand de duizendste keer door de menigte. Dat lange stilstaan maakte haar nerveus. Ze was gemaakt om te bewegen. 'Ben je beledigd dat ze geen Detonator hebben?' vroeg ze.

Het bleef een hele poos stil voordat Ingrid zei: 'Dat wás ik daarnet nog niet...'

Nova draaide zich weer terug naar de stoet. Ze ging op haar tenen staan

en probeerde te kijken of een van hun andere kameraden zich ook tussen de gekostumeerde figuren bevond, maar op dat moment deed een luide klap het publiek opschrikken. Het dak was zojuist van het hoogste gebouw op de wagen geblazen – een replica van de Merchanttoren – en er kwam een nieuw personage uit tevoorschijn, dat krankzinnig lachte en zijn handen ophief naar de hemel.

Nova klemde haar kaken op elkaar; het kortstondige plezier meteen gedoofd door een golf van razernij.

Het Ace Anarchy-kostuum was het meest realistische van allemaal – het bekende zwart-gouden pak en de opvallende, iconische helm.

De verbazing van de toeschouwers verdween al snel. Voor de meesten was dit het hoogtepunt van de hele optocht, een nog grotere publiekstreker dan de geliefde Raad van dichtbij te mogen aanschouwen.

Binnen twee tellen hadden mensen de rotte stukken fruit en bedorven kool die ze speciaal hiervoor hadden meegebracht al in hun handen. Ze bekogelden de schurkenwagen, schreeuwden beledigingen en dreven de spot met de slechteriken erop. De acteurs reageerden er bijzonder veerkrachtig op door weg te duiken achter de gebouwen en in gespeelde afschuw te krijsen. Met name de Ace Anarchy-imitator moest het ontgelden, maar hij viel geen moment uit zijn rol – hij schudde zijn vuist en noemde de kinderen vooraan in de menigte ‘irritante onderkruipsels’ en ‘kleine nachtmerries’ voor hij uiteindelijk weer het holle gebouw in verdween, het dak weer op zijn plek trok en zich voorbereidde op dezelfde verrassing voor de volgende straat vol toeschouwers.

Nova slikte en voelde de knoop in haar maag pas weer verslappen zodra de praalwagen met de schurken voorbij was gereden.

Mijn kleine nachtmerrie...

Zo had hij haar ook genoemd, al die jaren geleden.

De wagens werden gevolgd door een troep acrobaten en een Thunderbird-ballon die boven hun hoofden voorbijzweefde. Nova zag een spandoek dat aan twee hoge palen was bevestigd en dat reclame maakte voor de Rebellenproeven die binnenkort werden gehouden.

KRACHTIG, MOEDIG, RECHTVAARDIG. HEB JIJ HET IN JE OM EEN HELD
TE WORDEN?

Ze maakte nogal luidkeels een kokhalzend geluid en een oudere vrouw in haar buurt keek haar afkeurend aan.

Op dat moment liep er iemand tegen haar op en Nova viel naar achteren. Haar handen landden instinctmatig op de schouders van het kind en hielden haar vast voordat ze op de stoep zou vallen.

‘Kijk een beetje uit,’ zei Nova.

Het meisje keek op. Het dominomasker dat haar ogen bedekte zorgde ervoor dat ze eruitzag als een kleinere, ielere, meisjesachtige versie van de Beschermheer.

‘Wat zei je, Nachtmerrie?’ vroeg Ingrid in haar oortje. Nova negeerde haar.

Het meisje maakte zich met een gemompeld excuus los, draaide zich om en zigzagde dwars door de krioelende menigte weg.

Nova trok haar shirt recht en wilde zich net weer terugdraaien naar de stoet, toen ze zag dat het meisje ook tegen iemand anders op botste. Maar in plaats van haar opvangen, zoals Nova had gedaan, bukte deze vreemdeling zich, pakte het meisje vast bij een enkel en tilde haar in een snelle zwaaibeweging op zodat ze ondersteboven hing.

Nova's mond zakte open toen de vreemdeling het schreeuwende meisje, dat hem tegen zijn borst sloeg, haar kant op bracht. Hij was ongeveer even oud als zij maar een stuk langer, met een donkere huid, een kort kapsel en een bril met een dik montuur. Zoals hij door de menigte wandelde leek hij eerder zo'n suffe Kapitein Chromiumpop vast te houden dan een wild, om zich heen meppend kind.

Vlak voor Nova bleef hij staan met een geduldige glimlach op zijn gezicht.

‘Geef het terug,’ zei hij.

‘Zet me neer!’ gilte het meisje. ‘Laat me los!’

Nova keek van de jongen naar het kind en liet vervolgens haar ogen vluchtig over de menigte om hen heen glijden. Er stonden veel te veel

mensen naar hen te kijken. Naar háár te kijken.

Dat was niet best.

‘Wat doe je?’ zei ze weer tegen de jongen. ‘Zet haar neer.’

Zijn glimlach werd nog meer sereen en Nova’s hart maakte een sprongetje. Niet omdat hij zo’n gladde glimlach had waar andere meisjes van in katzwijn raakten, maar omdat er gek genoeg iets bekends aan hem was, en ze pijnigde meteen haar hersens om te bedenken waar ze hem van zou kennen en te bepalen of hij een bedreiging vormde of niet.

‘Nou, kleine Ekster,’ zei hij op licht neerbuigende toon. ‘Je hebt drie seconden voordat ik een verzoek indien dat je een proeftijd oplevert. Als ik me niet vergis komt de schoonmaakploeg de laatste tijd een paar handen tekort...’

Het meisje snoof en gaf haar verzet op. Haar masker was verschoven en dreigde van haar voorhoofd te zakken. ‘Ik haat je,’ gromde ze, waarna ze haar hand in haar zak stak. Ze trok hem weer tevoorschijn en stak hem uit naar Nova, die haar eigen hand onzeker ophield.

Een armband – háár armband – werd in haar handpalm gelegd.

Nova keek naar de bleke lijn rond haar pols waar de armband jarenlang dag in, dag uit had gezeten.

Ingrids stem ratelde door haar hoofd. ‘Wat gebeurt er daar beneden, Nachtmerrie?’

Nova gaf geen antwoord. Ze klemde haar vuist extra stevig rond de armband en keek kwaad naar het meisje, dat even kwaad terugstaarde.

De jongen liet haar nogal plompverloren vallen, maar het meisje rolde met gemak door zodra ze de stoep raakte en was alweer overeind gekrabbeld voordat Nova met haar ogen kon knippen.

‘Ik zal dit niet doorgeven,’ zei de jongen, ‘omdat ik geloof dat je vanaf nu betere keuzes zult maken. Ja toch, Ekster?’

Het meisje schonk hem een blik vol afkeer. ‘Je bent mijn vader niet, Sketch,’ schreeuwde ze, waarna ze zich omdraaide en stampvoetend om de dichtstbijzijnde straathoek verdween.

Nova kneep haar ogen tot spleetjes en keek naar de jongen. ‘Je weet toch

wel dat ze nu gewoon een ander gaat beroven, hè?’

Ingrids stem zoemde in haar oor. ‘Nachtmerrie, tegen wie heb je het? Wie wordt er beroofd?’

‘... kan alleen maar hopen dat ze haar keuzes heroverweegt,’ zei de jongen. Zijn ogen ontmoetten de hare heel even, maar gleden toen omlaag naar haar vuist. ‘Zal ik je daarmee helpen?’

De vuist werd nog steviger. ‘Waarmee? Met de armband?’

Hij knikte en voordat Nova beseftte wat er gebeurde, had hij haar hand vast en begon haar vingers een voor een open te buigen. Ze was zo verbijsterd door die handeling, dat hij de armband al uit haar greep had bevrijd voor ze hem kon tegenhouden. ‘Toen ik nog klein was,’ zei hij, met het koperkleurige filigraan in zijn hand, ‘vroeg mijn moeder me altijd om haar te helpen haar armband om te...’ Hij wachtte even. ‘O. Het sluithaakje is kapot.’

Nova, die zijn gezicht behoedzaam en verbijsterd had bestudeerd, keek nu omlaag naar de armband. Haar hartslag versnelde. ‘Dat kleine kreng!’

‘Nova?’ kraakte Ingrids stem. ‘Is je positie in gevaar?’

Nova negeerde haar.

‘Het is niet erg,’ zei de jongen. ‘Ik kan het wel repareren.’

‘Repareren?’ Ze probeerde de armband uit zijn hand te grissen, maar hij trok hem weg. ‘Je begrijpt het niet. Die armband... hij is niet...’

‘Vertrouw me nou maar,’ zei hij terwijl hij zijn hand in zijn achterzak stak en daar een zwarte stift met een fijne punt uit tevoorschijn trok. ‘Deze pols was het toch?’ Hij hing de armband rond Nova’s pols, en opnieuw deed de zeldzame, onverwachte aanraking haar helemaal verstijven.

Met de armband in één hand trok hij met zijn tanden de dop van de stift en boog zich over haar pols. Hij begon op haar huid te tekenen, op de lege plek tussen de twee uiteinden van de kapotte armband. Nova staaarde naar de tekening: twee kleine schakels die het filigraan verbonden, met daartussenin een verfijnd haakje, verbazingwekkend gedetailleerd voor een tekening met stift, en bovendien precies in de stijl van de armband.

Zodra hij klaar was drukte de jongen de dop weer met zijn mond terug

op de stift en tilde haar pols verder omhoog tot vlak voor zijn gezicht. Hij blies – een heel zacht, nauwelijks merkbare ademtocht over de binnenkant van haar pols, die haar kippenvel over haar hele arm bezorgde.

De tekening kwam tot leven. Hij steeg op uit haar huid en nam een tastbare vorm aan. De schakels versmolten met de uiteinden van de armband tot Nova niet eens meer goed kon zien waar de echte armband ophield en het zojuist vervaardigde sluithaakje begon.

Of nee, dat was niet helemaal waar. Als ze heel goed keek zag ze dat het sluithaakje dat hij gemaakt had net niet helemaal dezelfde kopergouden kleur had, maar eerder een rozige tint, en zelfs een lichtblauw lijntje van de plek waar de punt van zijn stift over een van de aderen van haar pols heen was gegaan.

‘En die steen?’ vroeg de jongen. Hij draaide haar hand om en tikte met zijn stift tegen de lege plek waar ooit een edelsteen in gezet had moeten worden.

‘Die heeft er nooit in gezeten,’ stamelde Nova.

‘Wil je dat ik er alsnog eentje teken?’

‘Nee,’ zei ze, en ze trok haar hand met een ruk weg. Ze sloeg haar ogen net op tijd op om zijn verbaasde reactie te zien en voegde er nog snel aan toe: ‘Nee, dank je.’

De jongen leek haar te willen overhalen, maar hij hield zich in en glimlachte. ‘Oké,’ zei hij en stak de stift weer terug in zijn achterzak.

Nova draaide haar hand heen en weer. Het haakje bleef dicht.

In de glimlach van de jongen was nu ook enige trots te bespeuren.

Hij was overduidelijk een begaafde. Maar was hij dan ook een...

‘Rebel?’ vroeg ze, zonder erg haar best te doen de wantrouwende toon te temperen.

‘Rebel?’ riep Ingrid uit. ‘Met wie sta je te praten, Nova! Waarom ben je niet...’

De menigte barstte opnieuw los in gejoel en applaus en Ingrids stem werd overschreeuwd door de herrie. Vuurwerk schoot de lucht in vanaf de praalwagen die zojuist verscheen en explodeerde en schitterde onder het

uitbundige gejuich van de mensen op straat.

‘Zo te merken is de hoofdact gearriveerd,’ zei de jongen nogal onverschillig terwijl hij een blik over zijn schouder wierp in de richting van de wagen.

Phobia’s stem kraakte. ‘Westkant, Nachtmerrie. Westkant.’

Vastberadenheid schoot langs Nova’s ruggengraat omlaag. ‘Roger.’

De jongen keek weer naar haar en vlak boven het bruggetje van zijn bril zag ze een kleine plooi ontstaan. ‘Eigenlijk is het Adrian.’

Ze deed een stap naar achteren. ‘Ik moet gaan.’ Ze draaide zich om op haar hielen en drong zich dwars door een groep gekostumeerde Rebellenfans heen.

‘Rebellenproeven volgende week!’ riep een van hen en drukte haar een velletje papier in de hand. ‘Openbaar toegankelijk! Kom ook! Kom allemaal!’

Nova verfrommelde de flyer zonder ernaar te kijken en propde hem in haar achterzak. Achter zich hoorde ze de jongen nog roepen: ‘Graag gedaan, hoor!’

Ze keek niet om.

‘Doelwit passeert nu Altcorp,’ zei Phobia terwijl Nova de schaduwen van een steeg in dook. ‘Nachtmerrie, wat is je status?’

Nova controleerde of de steeg verlaten was voordat ze het deksel van een afvalcontainer optilde en zich aan de rand ophees. En daar, boven op de afvalberg, lag haar plunjezak.

‘Ik pak net mijn spullen,’ zei ze en tilde de zak op. Ze sprong weer op de grond. Het deksel van de container viel met een klap dicht. ‘Ik ben binnen twee minuten op het dak.’

‘Maak daar maar één minuut van,’ zei Phobia. ‘Er moet een superheld worden geëlimineerd.’

Twee

Nova hing de tas over haar schouder en stak een hand uit naar een van de verzwaarde touwen die ze de vorige avond in de steeg had opgehangen. Ze wikkelde het touw rond haar arm en maakte de zee-mansknoop los van het gewicht dat het touw aan de grond verankerde.

Het gewicht aan het andere uiteinde kwam omlaag en trok het touw door de katrol die op het dak was geplaatst. Nova schoot met een ruk omhoog en hield zich stevig vast toen het touw vlak langs de betonnen muur van het gebouw omhoogscheerde.

Het tweede gewicht landde met een klap op straat.

Met een schok bleef ze hangen, haar hand slechts enkele centimeters verwijderd van de katrol, en haar lichaam bungelend op een hoogte van zes verdiepingen boven de grond. Nova gooide haar plunjezak op het dak, pakte de dakrand vast en hees zich naar boven. Ze landde in een hurkende houding en doorzocht haar tas, waar ze het uniform uithaalde dat ze met de hulp van Queen Bee had ontworpen. Ze bond de wapenriem, met speciaal aangebrachte zakjes en haakjes voor al haar favoriete uitvindingen, rond haar heupen, waar hij comfortabel tegenaan rustte. Daarna kwam het nauwsluitende zwarte jasje met capuchon, vervaardigd van waterafstotende en vlamvertragende materialen, dat licht genoeg was om er ongehinderd in te bewegen. Ze ritste hem dicht tot aan haar kin, trok de mouwen over haar knokkels heen en zette de capuchon op, die tot over

haar voorhoofd viel en daar op zijn plek gehouden werd door enkele kleine gewichtjes die ze in de zoom had genaaid.

Het masker kwam als laatste. Een hard, metalen kapje, dat perfect aansloot op haar neusbrug en verdween in de hoge kraag van het jack, waardoor het de onderste helft van haar gezicht bedekte.

Nu de transformatie compleet was bukte ze zich en haalde het geweer en één enkel gifpijlje uit haar tas.

‘Nachtmerrie, waar hang je uit?’ Phobia’s stem kraakte.

‘Ik ben hier. Ik ben bijna in positie.’ Ze liep naar de rand van het gebouw en keek omlaag naar de optocht. Hier boven was het een stuk stiller; de herrie van de menigte ging verloren in de fluitende wind en het gezoem van de generatoren op het dak. Op straat was het één grote mengeling van confetti en kleur, ballonnen en kostuums, gelach en muziek en gejuich.

Nova laadde het pijltje in de patroonkamer van het geweer.

Ingrid had het plan bedacht en het was schitterend in zijn eenvoud. Toen ze de groep erover vertelde, had Winston lopen mokken omdat hij er niet bij werd betrokken, maar Phobia had wijselijk opgemerkt dat Winston – bij de meeste mensen beter bekend als de Poppenspeler – niet in staat was om iets eenvoudig te houden.

Daarom waren ze vandaag slechts met z’n drieën op pad. Ze hadden de anderen niet nodig. Nova had een pijltje bij zich dat Leroy Flinn, hun eigen gifmenger, met de hand gemaakt had. Ze had er maar eentje nodig. Als ze miste, zou ze toch geen tweede kans krijgen.

Maar ze zou niet missen.

Ze zou de Kapitein vermoorden.

Zodra hij was uitgeschakeld zou Ingrid, de Detonator, vanuit haar schuilplaats tevoorschijn komen en de praalwagen van de Raad bestoken met zo veel mogelijk van haar karakteristieke bommen – vervaardigd uit een mengeling van gassen in de lucht – als ze maar kon gooien. Phobia zou zich met Thunderbird bezighouden, die tijdens een gevecht meestal de lucht in vloog, wat haar een frustrerend oneerlijk voordeel gaf. Ze hadden gehoord dat Thunderbird als de dood was voor slangen – een van Phobia’s

specialiteiten. Ze rekenden erop dat die geruchten klopten. In het ergste geval zou Phobia haar zo lang van haar stuk brengen dat Nova of Ingrid haar kon neerhalen. In het beste geval kreeg ze midden in de lucht een hartaanval.

En dat was het. De Raad – alle vijf de oorspronkelijke Rebellen – in één klap uitgeroeid.

Maar het begon allemaal met Nova, die een zwakke plek in Kapitein Chromiums veronderstelde onoverwinnelijkheid moest zien te vinden.

‘Zeg... Nachtmerrie?’

‘Ik ben er, Detonator. Rustig aan.’

‘Ja, ik zie je staan daar boven. Maar ik weet toch vrij zeker dat Phobia je aan de westkant wilde hebben.’

Nova verstarde. Ze keek om naar het dak achter haar en vervolgens naar het flatgebouw aan de overzijde van de steeg, waar haar tweede katrolconstructie ongebruikt op haar wachtte. Ze tuurde omhoog naar de middagzon en vloekte.

Lijzig sprak Phobia in haar oor: ‘Zeg alsjeblieft niet dat ze op het verkeerde gebouw staat.’

‘Ik was afgeleid,’ antwoordde ze met opeengeklemd kaken.

Phobia zuchtte diep.

‘Kan ze het doelwit niet raken vanaf de oostkant?’ vroeg Detonator.

Na een korte stilte zei Phobia: ‘Vanaf daar zou ze Tsunami of Blacklight misschien kunnen raken, maar niet Kapitein Chromium. De optocht volgt een zodanige route dat ze net draaien voordat ze hem in het vizier heeft.’ Hij neuriede peinzend voor zich uit. ‘Ze kan één van de Raadsleden doden, dan moeten we ons op een later moment maar bezighouden met de andere.’

‘De Kapitein was onze prioriteit,’ zei Ingrid. ‘Deze hele missie draait om het uitschakelen van de Kapiteín.’

‘Beter één Rebel dan helemaal geen.’

‘Dan nog is deze missie mislukt.’

Nova likte haar lippen en keek nogmaals naar het dak aan de overkant

van de steeg, terwijl ze de afstand ernaartoe probeerde in te schatten. ‘Even rustig aan, allemaal. Ik kan best naar de overkant komen. Phobia, hoeveel tijd heb ik nog?’

‘Niet genoeg.’

‘Hoevéél?’

‘Tien seconden voordat de praalwagen zich in je primaire focusgebied bevindt en dan misschien vijfenveertig om te schieten.’

Nova pakte haar plunjezak op en slingerde die over de rand van het gebouw naar de overkant, waar hij met een plof op het dak landde.

Phobia’s stem kraakte weer in haar oortje. ‘Dit lijkt me onverstandig.’

‘Laat het haar maar proberen,’ zei Ingrid. ‘Als ze valt is het haar eigen schuld.’

‘Ik val niet,’ mompelde Nova. Ze hing het geweer op haar rug en maakte een paar handschoenen los van een ring aan haar riem. Ze trok ze aan en gespte ze stevig dicht zodat ze op hun plaats bleven, en drukte vervolgens met haar duimen op de knopjes bij haar polsen. Een elektrische schok gleed door het zwarte materiaal, waardoor er kleine zuignappen op haar vingertoppen en handpalmen verschenen.

Ze berekende de afstand nogmaals. Ze liep naar de andere kant van het dak. Ademde diep in.

En nam een aanloop.

Haar laarzen dreunden op de ondergrond. De lucht blies fluitend langs haar oren en duwde haar capuchon naar achteren. Ze zette haar rechtervoet stevig neer en sprong.

Haar maag raakte de rand van de bakstenen muur aan de overzijde van de steeg. Pijn schoot door haar botten. Ze kreunde en drukte haar handpalmen stevig tegen het gesteente om ervoor te zorgen dat ze niet zou wegglijden.

Ingrid slaakte een schelle kreet in haar oor.

Phobia zei niets totdat Nova haar lichaam op het dak van het gebouw aan de westkant had gehesen, en zelfs toen was het slechts: ‘Nog vier seconden voor ze in het zicht komen.’

Nova zette de schakelaars van haar handschoenen om zodat de zuignapjes weer in het materiaal verdwenen en trok haar capuchon terug over haar hoofd. Ze pakte het geweer van haar schouder en liep langs de dienstlift van het gebouw naar de rand van het dak. Haar bloed racete door haar aderen. Ze kon de praalwagen van de Raad niet zien, maar merkte aan de toenemende opwindning van het publiek dat hij dichtbij moest zijn.

Ze negeerde de kloppende pijn waar haar maag de muur had ontmoet en hurkte neer op één knie en plaatste de loop van het geweer op de dakrand. Ze controleerde het pijltje dat ze erin had gedaan. ‘In positie.’

‘Goed gedaan, Nachtmerrie,’ zei Detonator.

‘Ze hééft nog niks gedaan,’ zei Phobia.

‘Weet ik, maar het is toch prettig dat het team weer een schutter heeft?’

‘Ze heeft ook nog niet geschoten.’

‘Kunnen jullie allebei even je mond houden?’ gromde Nova, die haar handschoenen voorzichtig uitdeed en ze weer in de ring aan haar riem propte.

Onder haar kwam de praalwagen van de Raad in zicht. Het was een gigantisch, gelaagd ding, met vijf platforms die uit een donkere onweerswolk omhoogstaken. Een letterlijke onweerswolk, met donder en bliksem, alsof ze geloofden dat ze goden waren of zoiets.

Nee, niet ‘alsof’. Ze dachten echt dat ze goden waren.

Thunderbird, de onnavolgbare Tamaya Rae, stond op het eerste platform. Haar enorme, gespreide zwarte vleugels waren even breed als de praalwagen en de wind speelde met haar lange, donkere haren, waardoor ze eruitzag als een trots boegbeeld van een groot schip. Af en toe wierp ze een bliksemschicht naar de wolk rond haar voeten om het onweer gaande te houden.

Om niet voor haar onder te doen liet Blacklight op het tweede platform vuurwerk knallen en stroboscooplichten de lucht in flitsen, terwijl de toeschouwers vol ontzag juichten. Met zijn rode baard en de zorgvuldig gekrulde uiteinden van zijn snor vond Nova Evander Wade altijd al meer lijken op een Ierse dwerg van een meter tachtig dan op een superheld, maar

hij had schijnbaar een behoorlijk trouwe schare fans – een theorie die door het uitgelaten gegil van het publiek leek te worden bevestigd.

Boven hem leek Kasumi Hasegawa zich amper te realiseren dat ze zich midden in een optocht bevond. Maar zo zag Tsunami er altijd uit: verdiept in haar eigen wereld, met een kalme, gereserveerde glimlach rond haar lippen. Ze stond praktisch stil, met uitgestoken armen. De watergolf vol vissen die ze manipuleerde zwierde als een lint om haar heen in een fascinerende dans. Een brede straal vol schuim, waterdruppels en maanvissen die tolde, kolkte en alle kanten op wervelde.

Het vierde platform leek op het eerste gezicht verlaten, wat moest betekenen dat dit de plek was waar Simon Westwood hoorde. En inderdaad, toen Nova die kant op keek, zag ze de Beschermheer flakkerend zichtbaar worden in de pose van *De denker*. Een tel later was hij weer onzichtbaar, en het publiek brulde van het lachen toen hij opnieuw verscheen, niet op zijn eigen platform, maar op het vijfde en hoogste platform van de praalwagen, waar hij Kapitein Chromium met zijn vingers voorzag van een stel konijnenoren.

Het was een verschil van dag en nacht, zo naast elkaar. Simon Westwood had een olijkleurige huid, een kortgeknipte baard en donker, golvend haar terwijl Hugh Everhart, de geliefde ‘Kapitein’ van de stad, het toonbeeld was van jongensachtige charme, inclusief goudblond haar en kuiltjes.

Kapitein Chromium rolde met zijn ogen en keek vluchtig over zijn schouder naar de Beschermheer. Ze beantwoordden elkaars blik op een walgelijk schattige manier.

Nova was te jong geweest om te merken of er gechoqueerd werd gereageerd en of men er schande van had gesproken toen twee van de oorspronkelijke Rebellen bekendmaakten elkaars geliefden te zijn. Ze wist niet eens of er wel een aankondiging was geweest. Misschien waren ze gewoon altijd al samen geweest, vanaf het begin. Hoe dan ook, ze vermoedde dat de wereld op dat moment veel te veel verwoesting had gezien om zich daar druk over te maken, en tegenwoordig waren Kapitein Chromium en de Beschermheer praktisch het meest favoriete stelletje van allemaal. De

roddelbladen bleven maar speculeren of ze van plan waren nog een kind te adopteren, of ze zich misschien zouden terugtrekken uit de Raad om naar de Tropen te verhuizen, of dat er misschien een duister, donker geheim uit het verleden op de loer lag om hun geluk te verstoren.

Als ze hun glimlach zo zag, geloofde Nova echter niet dat dergelijke roddels ergens op gebaseerd waren, en dat deed haar knarsetanden.

Waarom zouden zij veel geluk verdienen?

Ze liet zich in positie zakken en berekende de afstand en de juiste hoek terwijl het geweer langzaam warm werd in haar hand.

De Beschermheer verdween weer en keerde terug naar zijn eigen platform, zodat de Kapitein alleen achterbleef als een zeer geliefde koning die voor zijn onderdanen verscheen. Nova kende hem even goed als haar eigen spiegelbeeld. Geelblond haar dat in krullen op zijn voorhoofd viel. Blauwe schouderstukken die uitstaken boven een brede, gespierde borstkas. Een innemende glimlach met tanden zo wit dat ze blonken in het zonlicht.

Terwijl het gejuich van de toeschouwers een oorverdovend crescendo bereikte, stak hij zijn hand opeens uit naar de display vlak naast hem. Zijn hand wikkelde zich rond een lange, metalen lans, die hij tot hoog boven zijn hoofd tilde. Precies op dat moment explodeerde een van Blacklights vuurpijlen, waardoor ze met z'n allen baadden in een kopergouden gloed.

Nova's maag verkrampde.

'Is dat...?'

'Niet over nadenken,' zei Phobia.

'Waarover?' vroeg Ingrid.

Nova probeerde het brok in haar keel weg te slikken en was niet in staat te antwoorden.

Kapitein Chromium, de geliefde superheld en bewonderde Rebel, had Ace Anarchy's helm boven op zijn lans gespietst. De punt had de schedel van de helm doorboord en een scheur veroorzaakt in het bronskleurige materiaal dat haar vader ooit met zijn vingers uit de lucht had gesponnen, jaren voor Nova's geboorte.

Detonators stem klonk opnieuw in haar oortje, met een begripvol 'O...'

toen zij zelf de praalwagen kon zien. Nova hoorde haar nauwelijks.

Ze was ineens weer zes jaar oud. Doodsbang. Van streek. Omhoogstarend in de ogen achter die helm, voor ze zich in zijn armen wierp.

De Rebellen waren niet gekomen, maar hij wel. Misschien niet snel genoeg om de rest van het gezin te redden, maar hij was in elk geval gekomen. Hij had háár gered.

‘Je bent aan het nadenken,’ zei Phobia, zijn stem bijna verwijtend.

Nova rechtte haar schouders. ‘Nietes.’

Phobia reageerde niet, maar ze voelde enige minachting in zijn stilte.

‘Het is in orde, Nachtmerrie,’ zei Detonator. ‘We doen dit toch juist voor Ace? Gebruik die woede. Gebruik die om hem te wreken.’

Nova antwoordde niet. De wereld viel helemaal stil. Alles was kalm. Zwart-wit.

Ze keek door het vizier en zorgde dat ze het doelwit goed in zicht had.

Ze moest op zijn oog mikken. Op elke andere plek van zijn lichaam zou het puntje van de pijl afbreken zodra het de laag chroom onder zijn huid raakte en dan zou het gif nooit binnendringen.

Ze moest uiterst nauwkeurig richten.

Het moest perfect zijn.

Haar hele leven had ze voor dit moment getraind.

Gebruik die woede.

Het was niet alleen wraak voor Ace, al zou dat op zich al voldoende reden zijn. Het was ook wraak namens haar familie – de Raad had hen kunnen redden, maar had dat niet gedaan.

Het ging erom Ace’ visie nieuw leven in te blazen. De droom die hij had gehad: vrijheid voor álle begaafden, niet alleen voor hen die bereid waren te gehoorzamen aan de zelfbenoemde Raad met zijn autocratische regels en wetten.

Nova deed het omdat ze wist dat de Raad de mensen in de steek liet – zelfs op dit moment – maar niemand anders dapper genoeg was om dat hardop te zeggen.

De samenleving zou zonder hen beter af zijn.

De straat beneden haar leek stil te vallen, de herrie gesmoord door de concentratie waarmee ze zich op haar doel richtte. Het oog van de Kapitein verscheen in beeld. Felblauw, met lichte rimpels naast de ooghoeken wanneer hij glimlachte. Hij was niet jong meer, zoals in de tijd dat hij de Rebellen had gevormd. De Raad werd ouder en gaf zijn nalatenschap door aan een nieuwe generatie.

‘Haal de trekker over,’ fluisterde ze tegen zichzelf. *Adem in.* De trekker drukte tegen haar vinger.

Ze werden ouder, maar nog steeds bezaten zij alle macht. Alle gezag. Misschien zelfs nog meer dan ze ooit hadden gehad toen ze ’s avonds de straten afstruinden op zoek naar criminelen en andere schurken.

Misschien nog wel meer dan toen ze die helm van zijn rechtmatige eigenaar hadden gescheiden.

Adem uit.

‘Haal de trekker over, Nova.’

De Rebellen komen.

Nova kromp ineen.

‘Wat is er mis?’ vroeg Detonator.

‘Niets.’ Nova likte langs haar lippen. Ze zocht haar doelwit weer in het vizier. De praalwagen nam een bocht en zou gauw uit het zicht verdwijnen. Hij zou van haar af draaien, zijn glimlach en charme gericht op de volgende straat vol aanbidders.

Dit was de beste kans die ze hadden om de Kapitein uit te schakelen, en de rest van de Raad zou spoedig volgen.

Terwijl de Rebellen haastig zouden proberen de Raad te vervangen, zouden de Anarchisten herrijzen. Zonder inmenging van de bendes zouden ze de inwoners van deze stad dit keer laten zien hoe anarchie eruit behoorde te zien. Ware vrijheid. Ware onafhankelijkheid. Voor iedereen.

Het enige wat zij hoefde te doen was die trekker overhalen.

Aan de rand van haar gezichtsveld fladderde een of ander insect. Nova wuifde het opzij.

Daar was haar doelwit weer.

De Kapitein bewoog en draaide zijn hoofd een klein beetje in haar richting.

Een betere kans om te schieten zou ze niet krijgen.

Nova drukte de trekker al in.

Er landde iets op het uiteinde van het geweer. Nova sloeg haar ogen op en richtte haar blik op de goud-zwarte vlinder, die op de loop zat en zijn vleugels langzaam open- en dichtsloeg.

Nova keek verder omhoog.

Een hele zwerm goud-zwarte monarchvlinders hing boven haar hoofd – honderden, zo niet duizenden felgekleurde vleugels fladderden als een wolk boven haar.

‘We hebben gezelschap.’

Het bleef een tel stil. Daarna klonk het: ‘Rebellen?’

Ze gaf geen antwoord. De praalwagen draaide met de bocht mee. Vijf seconden nog, misschien minder.

Nova keek door het vizier en vond de Kapitein, zijn perfecte kapsel, zijn perfecte glimlach, zijn perfect blauwe ogen...

Een tros ballonnen dook tussen hen in op, met op elke ballon de iconische *R* van de Rebellen.

Ze wachtte af. Het was alsof de tijd stilstond. Het zweet droop langs haar nek.

De ballonnen verdwenen.

Kapitein Chromiums blik gleed omhoog. Hij keek haar bijna aan.

Ze vuurde.

De Kapitein draaide zijn hoofd net een millimeter opzij.

Het pijltje raakte zijn slaap en de naald brak af.

Kapitein Chromium was meteen alert en zocht de daken af terwijl hij de anderen inseinde. Nova vloekte een eind voor zich uit en dook achter de rand weg.

Een rode haak aan een dunne draad schoot vanuit haar ooghoek voorbij. Hij wikkelde zich rond het geweer en trok het weg.

Nova sprong overeind.

Een tienermeisje met een bleek gezicht vol sproeten stond bij de hoek van het dak met Nova's geweer in haar ene hand en de glinsterende haak in de andere. Ze droeg een Rebellenuniform – een nauwsluitend, antracietgrijs lycrapak dat van haar hals tot aan haar laarzen liep, met rode zomen en een kleine *R* vlak boven haar hart als versiering. Haar haar was een mengeling van gebleekt wit en pikzwart, bijeengebonden tot een slordige paardenstaart.

De vlinders zwermden nu vlak naast haar in een wervelstorm, tot hun vleugels één groot waas leken, waarna ze een vaste vorm aannamen: een tweede meisje, in een identieke grijze bodysuit, met lange, blonde dreadlocks die rond haar gezicht vielen.

Rode Moordenaar en Monarch.

Nova had hen al eens eerder ontmoet, toen ze haar ervan wilden weerhouden een kleine apotheek te beroven voor spullen die Leroy nodig had, maar toen waren ze met meer geweest.

Nova trok een wenkbrauw op. 'Waar zijn alle anderen? Nemen die het ervan op een terrasje, of zo?'

Zodra ze dat had gezegd hoorde ze een *ping!* en schoof het metalen hek voor de dienstlift piepend open.

Een derde Rebel stapte uit de lift. Het was een jongen met een lichtbruine huid en dik, donker haar. Hij liep met een stok, en een beetje mank, en er dreven lichte rooksluizen achter hem aan.

Rookgordijn.

Nova's mondhoeken krulden omhoog. 'Ah, dat lijkt er al wat meer op.'

Detonators stem kraakte in haar oortje. 'Wat gebeurt er daar boven?'

Nova negeerde haar.

'Nachtmerrie,' zei Rookgordijn, zijn hoofd een klein beetje schuin. 'Lang niet gezien.'

'Je zult zo wensen dat het nog wat langer had geduurd.' Nova stak haar hand uit naar haar riem en klikte twee van haar hittezoekende werpsterren los, een uitvinding waar ze de hele afgelopen zomer aan had gewerkt om ze te perfectioneren.

Ze wierp beide naar Rode Moordenaar, wetende hoe gevaarlijk ze kon

zijn met die werphaak van haar. Rode Moordenaar dook opzij. Monarch veranderde op slag weer in een zwerm vlinders.

Een stroom zwarte rook blies hard in Nova's gezicht. Ze strompelde verblind naar achteren.

'Nachtmerrie, breng verslag uit,' zei Ingrid.

Grommend bracht Nova haar hand naar het zendertje achter haar oorlel en schakelde het uit.

Ze dwong haar brandende ogen open en zag nog net een geel waas voordat Monarch naast haar opdook. Een knie boorde zich in Nova's zij en ze viel op het beton, waar ze dankzij de kracht van de stoot op doorrolde. Nova maakte van die vaart gebruik om weer overeind te springen en terwijl ze de pijn in haar ribben verdrong, knipperde ze de prikkende tranen weg die haar gezichtsveld vertroebelden.

Ze voelde hoe iets onder haar kin werd geklemd en strak tegen haar keel drukte. Het was de stok van Rookgordijn. Hij trok haar met een ruk tegen zich aan. Hij was bepaald niet groot of breed, maar zijn armen voelden als ijzer toen hij zijn wang tegen de zijkant van haar capuchon drukte. 'Aan jouw carrière als schurk komt nu een einde, Nachtmerrie.'

Ze snoof. 'Volgens mij heb jij te veel strips gelezen.'

'Je zegt het alsof dat iets ergs is,' kaatste hij terug.

Ze tastte naar zijn handen, waarmee hij de stok aan beide uiteinden vasthield, maar de handschoenen van zijn uniform zaten over de mouwen heen en er was geen stuk onbedekte huid te vinden.

Rookgordijn verstevigde zijn greep. 'Werk je alleen?'

Vlak voor haar ving Rode Moordenaar een van de werpsterven op met de ijzeren draad van haar haak en smeed hem naar een ventilatieschacht. Hij bleef met een metaalachtige dreun steken. De tweede ster vloog boven de steeg en kwam nu als een boemerang weer op haar afgevlogen. Ze liet haar robijnhaak vlak voor zich in de lucht rondtollen en pinde de ster met een punt van haar edelsteen in het beton, zodat hij goed vastzat.

Rode Moordenaar wrikte haar edelsteen los en draaide zich hijgend om, zodat ze met haar gezicht naar Nova en Rookgordijn toe stond. Nu

zwaaide ze de robijn aan zijn draad boven haar hoofd als een soort lasso.

Nova keek kwaad in haar richting. Al dat werk voor niets.

Monarch nam weer een vaste gedaante aan, met over elkaar geslagen armen. ‘Volgens mij stelde Rookgordijn je een vraag.’

‘O, sorry hoor,’ zei Nova. ‘Ik was even aan het dagdromen over jullie begrafenis.’

Ze pakte zijn stok vast en stootte haar heupen naar achteren, om Rookgordijn vervolgens over haar hoofd heen te trekken en te lanceren. Kreunend kwam hij op zijn rug terecht.

Nova trok de stok uit zijn handen en sloeg ermee tegen Monarchs knieholtes, zodat ze omviel.

Rode Moordenaar wierp haar edelsteen naar Nova. Het ijzerdraad wikkelde zich rond een enkel, trok haar omver en sleurde haar mee over de korrelige dakbedekking. Nova probeerde een nieuwe werpster uit haar riem los te krijgen, maar voor ze hem vasthad, toverde Rode Moordenaar een dolk tevoorschijn die was vervaardigd van hetzelfde rode edelgesteente als haar haak en ze zette haar knie op Nova’s borstkas. Het puntje van de dolk drukte ze tegen Nova’s halsslagader aan.

‘Voor wie,’ sprak Rode Moordenaar duidelijk articulerend, ‘werk je?’

Nu ze haar eigen hartslag tegen het stuk edelsteen aan voelde kloppen kon Nova een glimlach achter haar masker niet onderdrukken. ‘Je ergste nachtmerrie,’ zei ze, waarna ze haar vingertoppen in de laarsjes van Rode Moordenaar stak en de huid van haar enkel zocht. Haar gave spoelde door haar heen. De dolk drukte op haar keel, maar ineens sloten de ogen van Rode Moordenaar zich en zakte ze naast haar in elkaar.

Een wolk wazige witte nevel trok over het dak. Nova keek om zich heen, maar de mist was nu al te dik om Rookgordijn te kunnen zien. Ze ging rechtop zitten, maakte de draad rond haar enkel los en griste de dolk mee. Hij was lichter dan elk ander mes dat ze ooit in handen had gehad en zo te zien was hij vervaardigd uit één stuk robijn. Ze wist echter ook dat echte edelsteen een stuk zwaarder aanvoelde.

Wat voor materiaal het ook was dat Rode Moordenaar gebruikte voor

haar speciale wapens, het was vlijmscherp en meer hoefde Nova niet te weten.

Ze stond op en tuurde de sluier geurloze rook in, aandachtig luisterend of ze Rookgordijn of Monarch ergens hoorde. Haar zintuigen voelden afgestompt in de nevel. Een infraroodbril was handig geweest. Dat was het volgende dat ze moest maken.

Ze zag een donkere vorm liggen: haar plunjezak. Met nog een laatste blik om zich heen dook ze op haar tas af en haakte haar arm door de hengsels.

Uit het niets verscheen Monarch. Haar dreadlocks wapperden achter haar aan en ze haalde met haar vuist uit naar Nova's hoofd. Nova dook weg en ramde haar schouder in Monarchs maag. De Rebel boog naar voren en Nova stak met de dolk recht omhoog. Maar zodra ze het lemmet in het vlees van haar bovenbeen voelde dringen, explodeerde Monarch in een wolk van fladderende vleugels.

De rook begon op te trekken en Nova zag een krakkemikkige brandtrap van het nabijgelegen gebouw. Ze stopte de dolk in haar riem, sprintte naar de rand van het dak toe en sprong. Ze greep zich vast aan de reling van de trap, wierp zich eroverheen en kwam op de metalen traptreden terecht, die onder haar gewicht schudden en kraakten.

Rookgordijns stem was in de nevel hoorbaar. 'Monarch!'

Nova bleef lang genoeg staan om achterom te kijken en Monarch opnieuw te zien verschijnen, al zakte ze meteen in elkaar en drukte ze een hand op de snee in haar dijbeen. De grijze stof van haar uniform kleurde al donkerrood van het bloed.

Nova zwaaide de plunjezak over haar schouder en haastte zich met twee treden tegelijk de trap op naar boven.

Ze bereikte het dak en rende naar de overzijde.

Ze was al halverwege toen een lange figuur vanaf de straat opsprong tot wel zes meter boven het dak. Nova kwam slippend tot stilstand; haar hijgende ademhaling verwarmde haar masker aan de binnenkant.

De figuur kwam met een klap voor haar neus terecht.

In plaats van een antracietgrijze bodysuit droeg hij iets wat meer op een pantser leek: elk van zijn ledematen was beschermd, elke spierbundel gevormd in het harde materiaal, zijn gezicht verborgen onder een helm met een donker vizier. De typische *R* van de Rebellen prijkte op zijn borst, maar het pantser was heel anders dan de Rebellenuniformen die ze kende.

Ze kon zijn ogen weliswaar niet zien, maar voelde wel dat ze haar gadesloegen. Nova deed een halve stap naar achteren en nam de figuur van top tot teen op. Er was geen onbeschermd huid te zien, slechts smalle naden tussen de gepantserde platen, die mogelijk gevoelig waren voor een traditionelere aanpak.

‘Je bent zeker nieuw hier,’ zei ze.

Hij hield zijn hoofd schuin. ‘Ik draai anders lang genoeg mee om te weten wie je bent... Nachtmerrie.’

Nova's vingers gleden licht over de bovenrand van haar riem, al was ze er niet van overtuigd dat ook maar een van haar wapens effectief zou zijn. ‘Moet ik me geveleid voelen?’

Voordat de figuur kon antwoorden, weerkaatste er een schelle lach tegen de hoogbouw, die verder galmde door de straten en steegjes van het centrum van Gatlon. Het geluid was schrill, krassend en maar al te bekend.

Nova trok een grimas. ‘Wat doet die idioot nou weer hier?’